"ἐπηρώτα δὲ (ο Ηρώδης) αὐτὸν (τον Χριστόν) ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ". (Λουκά κγ 9) Και ο σημερινός άνθρωπος ρωτάει και απαντάει «ἐν λόγοις ἱκανοῖς»! Ε, και λοιπόν; (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 24 Φεβρουαρίου, 2018

Το προσωπείο της κατ` επίφαση ανθρωπιάς φορέθηκε οριστικά από τα μέλη του θιάσου της άρνησης, που συνεχίζει κανονικά τις παραστάσεις του στη σκηνή της καθημερινότητας, προσφέροντας συνταγές με τα μολυσμένα και θανατηφόρα του προϊόντα.
Ο άνθρωπος σήμερα, απόμακρος και ξένος από τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και των Αγίων, ακολουθεί μια πορεία δική του. Την έχει επιλέξει ως μονόδρομο, αφού δεν υπάρχει γι` αυτόν Χριστός Σωτήρας διά της Αγίας του Εκκλησίας και μάλιστα είναι βέβαιος για την επιλογή του. Αποφασισμένος δε να ακολουθήσει αυτήν την οδό,**δεν ακούει τίποτε, δεν σηκώνει διάλογο**. Και, αν καταδεχτεί να μπει σ` αυτήν τη διαδικασία, έχει έτοιμες τις απαντήσεις ως δικλείδες ασφαλείας. Φέρνει επιχειρήματα με απύθμενο βάθος γνώσεων και επιδίδεται σε ατέρμονες λεκτικούς ελιγμούς. Και όλα αυτά, μην τυχόν και παραβιάσει το άβατο της πίστης του και καταρρεύσει το ψεύτικο οικοδόμημα, το οποίο έχτισε μέσα του και μείνει στο κενό, που νιώθει πως τον παραμονεύει αδυσώπητο!

Λέει χαρακτηριστικά ο **άγιος Χρυσόστομος**, ερμηνεύοντας τον στίχο: «*ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ ἐν δυνάμει Θεοῦ*» (Α΄ Κορ. β, 5): «*Όταν εν σοφία λόγων γένηται απόδειξις, πολλάκις και οι φαυλότεροι κρατούσι των επιεικεστέρων, δεινότεροι λέγειν όντες*». Δηλαδή: Όταν μιλάμε, για να μιλάμε, δηλαδή, για να αποδείξουμε την ποσότητα των γνώσεών μας αλλά όχι την επιθυμία για τη γνώση της Αλήθειας, τότε πολλές φορές, οι διεφθαρμένοι υπερισχύουν των μετριοπαθών, επειδή συμβαίνει να έχουν δεινότητα στο λόγο τους. Αλλά αυτό είναι το ζητούμενο του διαλόγου; Η προσπάθεια απαλλαγής από τα αισθήματα της ενοχής με την επίδειξη των γνώσεων ή η διάνοιξη θύρας προς την ελευθερία, προς την οδό της σωτηρίας;

Ο Αδάμ, όταν διώχτηκε από τον Παράδεισο, κάθισε απ` έξω, απέναντι, για να τον βλέπει καλά και κοιτάζοντάς τον, έκλαιγε και μοιρολογούσε την κατάστασή του. Ένιωθε μέσα του το κενό και αντιλαμβανόταν, πως δεν είχε πλέον ελπίδα αποκατάστασης και σωτηρίας. Είναι εκφραστικότατο το τροπάριο της Κυριακής της

Εξώσεως: «*Ἐκάθισεν Ἀδάμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηνῶν ὠδύρετο. Οἴμοι, τὸν ἀπάτῃ πονηρᾷ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἴμοι, τὸν ἁπλότητι γυμνόν, νῦν δὲ ἠπορημένον! Ἀλλ' ὦ Παράδεισε, τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὄψομαι οὐκέτι σου τῆς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην· εἰς γῆν γάρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεῆμον Οἰκτίρμον βοῶ σοι· Ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα*».

Ο Αδάμ, για να δει την υπαρξιακή του γύμνια, κάθισε απέναντι στον Παράδεισο. Καθρεφτίστηκε απέναντι στο κάλλος του και ένιωσε τι έχασε. Το χειρότερο όμως ήταν πως δεν είχε ελπίδα. Ο σημερινός κοσμικός άνθρωπος, παρόλο που ζει στην περίοδο της χάριτος και της αγάπης του Θεού, παρόλο που έχει στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία όπλα της σωτηρίας, πορεύεται «*εν τω σκότει και εν τη σκιά του θανάτου*». Και δεν νιώθει την ανάγκη να καθίσει απέναντι στο Χριστό και στην Αλήθειά του, να κλάψει και να ζητήσει την βοήθεια για επιστροφή. Ο δε άνθρωπος του Θεού, παρακολουθεί την πορεία του, πονάει και λυπάται, αλλά αδυνατεί να τον προσεγγίσει πνευματικά!
Για τον αγωνιζόμενο άνθρωπο, δυστυχώς, έγινε πολύ δύσκολη η υπόθεση του «διαλόγου» και κυρίως της εν αγάπη ιεραποστολικής προσφοράς. Χρειάζονται αγιοπνευματικές προϋποθέσεις με πολλή διάκριση. Ούτε η ακαδημαϊκή γνώση ούτε η λοιπή εγκυκλοπαιδική γνώση αρκούν, για να πείσουν στα περί της αληθείας. Η προσπάθεια επικοινωνίας καθίσταται αλυσιτελής, διότι λείπει η προαίρεση, η καλή ανησυχία, λείπουν ακόμη και τα στοιχειώδη ερείσματα της ψυχής, για να πιάσει ο σπόρος.

Όλη η επιστήμη, η φιλοσοφία, η παιδεία, η κοινωνική πρακτική είναι ποτισμένες με την άρνηση. Διδάσκουν επιμόνως ως κορυφαία την αρετή της πλήρους αποδοχής του άλλου ανθρώπου, αλλά σε καμιά περίπτωση την αρετή της αποδοχής του Χριστού, του Θεού και Πατέρα και Αδελφού, του Σωτήρα όλων των ανθρώπων. Αυτού, διά του οποίου γίνονται οι άνθρωποι πραγματικά αδέλφια.

Ο **άγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας**, ερμηνεύοντας το στίχο, όπου ο Ηρώδης ανέκρινε τον Χριστό και Εκείνος δεν απαντούσε: "*ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ*" (Λουκά κγ 9), λέει: "*Τι γαρ δεί αποκρίνεσθαι τώ μή ερωτώντι διά τό μαθείν; Τί δέ δεί βάλλειν τούς μαργαρίτας έμπροσθεν τών χοίρων; Μάλλον μέν ούν φιλανθρωπίας εστί τό σιγάν εν τοίς τοιούτοις. Ο γάρ ρηθείς λόγος πρός τό μηδέν ωφελήσαι, έτι καί κατακρίσεως πρόξενός εστι μείζονος τοίς μή προσχούσι*". Δηλαδή: **Τι χρειάζεται να δώσεις απάντηση σ` αυτόν που δεν ρωτάει για να μάθει; Τι χρειάζεται δε να βάλεις τους μαργαρίτες μπροστά στα γουρούνια; Μάλλον είναι χαρακτηριστικό φιλάνθρωπης πράξης, το να σιωπήσεις σε τέτοιους ανθρώπους. Διότι ο λόγος που θα ειπωθεί και δεν θα ωφελήσει σε τίποτε, γίνεται επιπλέον πρόξενος και αιτία, ώστε να κατακριθούν περισσότερο**

αυτοί που δεν τον προσέχουν και δεν τον αποδέχονται. Αυτά τα λέει ένας Άγιος της Εκκλησίας μας!

Ο **Ζιγαβηνός** επίσης ερμηνεύει για το «*ἐν λόγοις ἱκανοῖς*»: «*Λόγοις σοφιστικοίς και πειραστικοίς*», δηλαδή, ο Ηρώδης πουλούσε εξυπνάδες, θα λέγαμε στο Χριστό και ήθελε να τον πειράξει, να τον στενοχωρήσει, να τον ειρωνευτεί, να τον γελοιοποιήσει. Μήπως διαφέρει ο τρόπος επικοινωνίας με τον άπιστο άνθρωπο σήμερα;

Βλέπουμε, λοιπόν, πως είναι φιλανθρωπότερο το να μην ασχολείται κάποιος με απαντήσεις και εξηγήσεις, από το να προσπαθεί κατά το "ου με πείσεις, καν με πείσης"!

Άρα, ό,τι λέγεται ζωή, ό,τι συνιστά στοιχείο, που δίνει υπόσταση στην έννοια αυτή, ό,τι κατά παράδοση αιώνων αναλλοίωτο και ασφαλές στήριγμα, για την πορεία του ανθρώπου, ας πάψει να θεωρείται δεδομένο! Εκλάπη ο άνθρωπος. Είναι κλεμμένος και οδυνάται σιωπηρά, εγωιστικά, εσωτερικά και κατά συνέπεια ανομολόγητα.

Νέα θεώρηση της ζωής, νέα κοσμοαντίληψη, νέο κοσμοείδωλο, το οποίο φέρνει μαζί του το νέο σχέδιο ζωής, εφαρμοσμένο πλέον ως καθαρώς υπερέχον στην καθημερινή ζωή, αλλά και επιβαλλόμενο στην εκπαίδευση, για την εν συνόλω διαμόρφωση του νέου, αν μη του ήδη διαμορφωθέντος, ανθρώπου του μέλλοντος. Το δε χείριστο: Έχει επηρεάσει βαθιά και πολύ επικίνδυνα το σώμα της Εκκλησίας.
Πρέπει να λάβουμε υπόψη όλοι μας και κυρίως οι ποιμένες και οι πνευματικοί οδηγοί αυτήν την δραματική εκτροπή! Έχει αλλάξει η ζωή μας!!! Λειτουργούν, ως κανόνας πλέον, άλλοι νόμοι ούτε καν ανθρώπινοι και τυραννούν τον άνθρωπο, χωρίς ελπίδα απαλλαγής από την βάσανο αυτή!

Όσο δεν υπάρχει επιστροφή εξ οικείας βουλήσεως, θα παραχωρήσει ο Θεός να πονέσουμε και να κλάψουμε! Διότι, χωρίς πόνο δεν κατανύσσεται η ψυχή και καθώς είναι τυφλωμένη από την ηδονή του ευδαιμονισμού, ο οποίος γεννά και τρέφει την αυτοθέωση, δεν ξυπνάει, παρά με δυνατό ταρακούνημα. Είθε, να υπερισχύσει το έλεός του από την οργή του!

Κιλκίς, 24-2-2018